№ 7 (31) 8—7:(05)] Рік видання — II-й

Ціна 15 коп.

ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОХТИЖНЕВИК

КВІТЕНЬ Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 14-83 1928 РІК

КОНКУРС № 4 ДИВ. СТОР. 8.

„ЗА ОНУЧУ—ЗБИЛИ БУЧУ“

Мал. А. Петрицького

Цими днями відбулася нарада з представників ВРНГ, Шкірсиндикату, Укркустарспілки, ХЦРК, фабрики „Джерело“, НРКТоргу, Уцеробсекції, ДЕЗ.

Для дальшої роботи обрано спеціяльну комісію, до складу якої увійшли ще й наукові сили Інституту ортопедії й травматології—все це для того, щоб виявити яке взуття потрібно робітникові

„Чгрвоний Перець“: **—Я цікаво чи є в складі комісії такий собі представник, щоб запропонував шити чоботи міцні та дешеві**

Мал. Л. К.

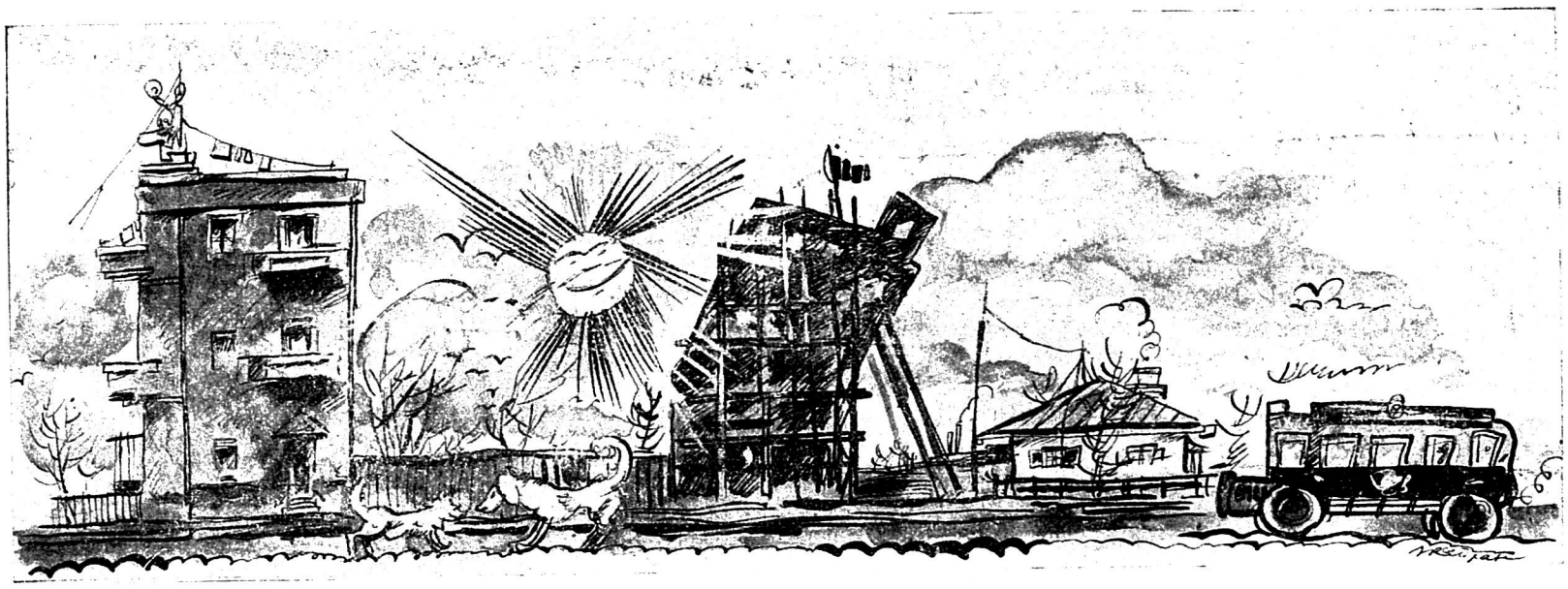

ТРАГЕДІЯ ПЕРШОГО ДНЯ

Здорово таки бабахнула революція по релігійних забобонах.

Просто таки — сильно вдарила.

Бо вже „чуствітільно".

По-перше: раніш було просто Ц. Церква та й годі.

А революція візьми, та по єдиному тому Ц і вдарь.

Ну й наслідки: і церква розкололася і бувші віруючі спантеличились.

Тепер, замісць єдиного Ц маємо:

ЖИЦ'ю (живу церкву), МЄЦ'ю (мертву) і АВТОКЕЦ'ю (автокефальну).

Розкол?

Розкол.

Далі. Підскочила оце паска.

Раніш просто: не думаючи, попер паски до найближчої церкви і край. Знаєш: посвятять тобі однаково що в „Трьох Святителів", що в „Усіх сверблящих од радости", а тепер ламай голову: куди його нести?

До АВТОКЕЦ'і понесеш, значить і словника Дубровського треба нести, щоб зрозуміліше було, по якому „прикметнику" тобі паску та яйця посвятять.

До ЖИЦ'і? Знову незручно. Ще побачить хто, а потім на службі по профлінії неприємність. Скажуть:

— Ич! По українізації першу категорію виплакав, а паски в руській церкві святить.

Ще, чого доброго, „раціоналізують".

Просто хоч плач, або празника зрікайся.

Так це знову неможливо.

Та ніяк неможливо, бо це ж буде проти кодексу праці.

Кодекс визнає, а ти ні.

Катастрофічне становище, накажіть мене бог!

Думав уже: к лихій годині забобони. Не святкую. На трамвай та до клубу на лекцію, або на доклад.

Так трамвай не ходить і клуб замкнутий, бо всі активісти дома та по знайомих забобони нищать, бо в кожного забобонів тих повні столи і щоб все знищити потрібна велика активність.

Думав уже: покажу я свою резолюційну сознательність: ляжу й відпочиватиму три дні, бо за календарем це ж не паска, а день відпочинку. Буквально, так би мовити, виконаю свій громадський обов'язок.

Ліг — так хіба влежиш коли на столі порося, горілка і ще багатенько яскравих доказів продовольчої кризи радянських республік. Ну як тут втерпіти, щоб не вдарити по кризі.

Вдарив!

Вдарив раз, вдарив у-друге—повеселішало трохи.

Моментально план: напиться й на вулицю. Хай до району спровадять. Хоч у районі сховаюсь від забобонів.

Пішов. Підхожу, хитаючись, до міліціонера і поздоровляю:

— З пролет-христос-воскресом вас, товаришу... Готовий,— говорю,— підкоритись закону і їхать до району за непристойний свій вигляд і хххуліганство...

А міліціонер мені:

— Воїстину, сором вам, гражданін. Такий празник, а ви нарізались. Йшли б собі додому. Чим отаке. Ще простудитесь.

Довелось іти додому.

Що не говоріть, а здорово вдарено по релігійній лінії — сильно вдарено.

Вас. Чечвянський

ТАЛОН ДО КОНКУРСУ № 4

Прізвище автора, ім'я і по батькові . . . . . .

. . . . . .

Назва твору . . . . . .

Адреса . . . . . .

. . . . . .

Талон додається до рукопису. Без талону рукописи не розглядатимуться.

ДАЧА

Цілу зиму я жив у тьоті за комодою. Спав я на сундуці з обдертими стінками і тихо мріяв про прекрасну кватирю з окремим входом і теплим клозетом.

Мріяв я так пильно, що забував ходити на службу і лежав за комодою доти, доки тітка не навалювала на мене всього барахла, на якому спала вся її велика й брудна сім'я.

А дружина моя з дитиною жила десь у чорта в зубах—маючи куток у темному й смердючому коридорі.

Дружина також мріяла про теплий клозет, але найбільше приманювала її гарненька дача в сосновім бору, — заля з канделябрами і спальня з інструктаціями.

Смак у дружини прекрасний, французьких романів вона начиталась до несхочу і що до всяких кандибобирів—вона чудесний знавець.

Зійдемось, бувало, у неділю десь у скверику, сядемо на лавочці та як почнемо мріяти,—та аж пара від нас йде. А дружина все з французького побуту делікатеси пригадує, різні увертюри передо мною демонструє і дача у неї з язика не сходить.

Всю зиму мріяли і всю зиму всього собі відмовляли. Гроші на книжку складали.

Бувало прийду додому, з'їм фунти три хліба з сіллю, зап'ю водою, і лягаю на сундука коротати час та мріяти про дачу.

... І ось настала весна.

Пташки щебечуть, собаки бешкетують, а я грішний. плюнув на всю весняну лірику і почав шукати дачу.

Приїхав я в якусь Свистунівку, поглянув на її болота, понюхав запахів усяких і пішов брудними вуличками шукати залі з канделябрами.

Сміються з мене хазяїни:

— Спізнився, кажуть,— товаришу. Дачі ще взимку позаорендували. Комору може де небудь знайдеш, а кімнат немає.

Я спочатку посміхався і бадьоро хитав головою,—а потім мені сумно стало. Немає кімнат. Залишились льохи та собачі будки.

Згадав я тьотіну комоду і сльози підступили до мого горла. Ну, куди підеш! Кому скажеш?

І раптом парубійка мене наздоганяє:

— Дачу, питає,—шукаєте?

— Дачу шукаю.

— Ходіть зі мною.

Привів він мене до прекрасиого будинку. постукав у ворота і через хвилину до нас вийшов кремезний парубок з сизим носом і в зеленому кашкеті.

Дачу показав мені. Вона була порожня. Двір порожній і вікна забиті.

У темряві якось розглянув великі кімнати, зрадів, почав сміятися й жартувати. Запитав про ціну.

— Сто карбованців за все літо.

Я аж підскочив від радости. Посміхаюсь, стискуючи руку хазяїна і обіцяю подарувати доброго тютюну.

Хазяїн неохоче слухає, а потім ліниво говорить:

— Тільки гроші вперед.

— Будь ласка! — кажу я. — Прошу! Ось вам сто карбованців, дайте мені росписочку і завтра ж я переїду.

Вдарили по руках і розійшлись.

* * *

А другого дня, зібравши всі свої манатки та посварившись на радощах з тіткою, поїхали ми на дачу. Раділи, про інструктації говорили, а з вагонними сусідами дружина розмовляла з французьким акцентом.

Приїхали до Свистунівки. Прийшли до найнятого будинку і волосся у нас заворушились.

Половина будинку вся розвалена, а другу половину робітники гаками розтягають. Серце у мене застукотіло, в очах потемніло і закричав я нелюдським голосом:

— Що ви робите! Адже цю дачу я найняв! Адже, я заплатив гроші! Адже я привіз сім'ю! Адже я посварився з тьотею!

А мені якась старенька бабуся й каже:

— Та яка ж це дача! Це колишня школа. А розвалюють її на те, що перебудовувати на більшу будуть...

— А хазяїн де?—із сльозами кричу я.

— Жодного хазяїна тут немає. Це казенний будинок...

І заплакали ми гірко—я, дружина і моя дитина.

М. Бондаренко

ОПОВІДАННЯ ПРО ІНДІЮ

Автор цих рядків був в Індії.

Майже півроку автор, як велетеньський коник, стрібав по всій береговій Індії, полював за тиграми в джунглях Бенгалії, попивав золоте вино з італійськими моряками в льохах Бомбея, напівголий тинявся по руїнах Трінкомалі, цілував пекучі уста стрункіх сингалезок в Коломбо...

... аж поки не замиготіла на життьовім екрані остання частина цього чарівного фільму-дійсности.

Пароплав об'якорився в Одесі — і автор відчув: під ногами — твердий ґрунт рідної землі, а на спині й грудях своїх — теплі обійми колишніх друзів.

З того моменту й почалось.

Ах, друзі! Не я винен, а ви винні, що спогади про цю казкову сонячну країну викликають в мені зараз бажання як-найшвидче припинити земне існування того, хто розпитує про неї.

1

Приїхав я звідти—переповнений незрівняними тропічними фарбами, пекучим сонцем, соковитими надпоривами, що вихлюпувались з мене, як вино з повного келиха.

Через те перші мої слухачі після трьохгодинної розмови зі мною — сміливо могли бігти до відповідної комісії — складати іспит на кваліфікованого викладача географії й етнографії.

— Леоніде, любий, звідки?

— З Індії, брат...

— Та не може бути!

— Серйозно. Хочеш, розкажу? Я швидко. Яких-небудь п'ять-шість годин.

— Ой, лишечко! Сашко! Аркадію! Ідіть-но сюди! Тут чоловік з Індії. Віро, Валю! Льоня приїхав! Та годі вам цілуватися... Тут за рогом я знаю затишний ресторанчик. Сідай-сідай, розказуй...

Під промінням захоплених поглядів, захлинаючись від гордощів, радости, щастя, я починав: короткий історичний огляд, країна й населення, географічне становище, політичний нарис, побут і звичаї, торгівля й промисловість, місце серед інших країн, культура і побут, і нарешті — мої пригоди.

— ... наша валка зупинилася в холодку, під розлогими вітами величезного боабаба. В походних келихах заіскрилось рожеве вино. Індус Чос розпалив багаття, і в повітрі смачно запахло засмаженою ногою слона...

Тут же я демонстрував (вони завше були зі мною в кишені): уламки слонячих кісток, шматок ліяни й шкляночку води з Ганга.

Дійсні, не вигадані, головокрутні пригоди в джунглях, бусенаромайнрідовський стиль, мій запал—все це справляло на слухачів страшенне враження.

— Розповідай, розповідай ще! Яка вона взагалі, та Індія?

— О-о, Індія! Житниця світу! Казкова, феєрична країна вічного сонця, незрівняно-синього неба, факирів, йогів, пальм, теплопрозорих хвиль, храмів, тигрів, левів, малп... Ах, Індія! Ох, Індія! Ех, Індія!..

2

Другого вечора мене запросили на якусь вечірку.

— Ви давно на Україні?

— Та ні. Власне, позавчора тільки приїхав.

— З Ленінграду?

— Та ні. З тієї... як її? З Індії.

— Що-о? Та не може бути! І він мовчить! Хлопці, чуєте? Розкажіть.

— Та розказати можна. Чому ж не розказати? Тільки коротенько.

Я сяяв від щастя, і за годину, після історичного й політичного огляду, серед тиші дзюрчало, як струмок:

— ... в келихах іскриться вино. Індус Чос... в повітрі смачно пахне ногою бегемота... Ах. Індія! Казкова, феєрич... Факири, тигри, пальми...

3

— Дррр... Ти біля телєфону? Говорить редактор „Червоного Прапору". Пишеш?

— Пишу.

— Ну, як?

— Нічого. Зараз кінчаю передруковувати й однесу до редакції.

— Що-о? За три тижні — книжку про Індію?

— Яка Індія? Я оповідання про Махна написав.

— Та ти збожеволів! Сідай зараз же й пиши книгу про Індію.

До-речі, як воно там? Я ж і досі тебе не бачив. Розкажи.

Ніколи не треба відмовляти редакторові.

Я палив цигарку і закинувши ногу за ногу, говорив у рурку:

— ... іскриться рожеве вино. Індус Чос запалив багаття, і в повітрі смач... запах... засмаж... Загалом, нічого собі країна. Феєрична, як той казав. Пальми там всякі... До побачення.

Читач уже, мабуть, помітив, що історичні, географічні й інші огляди зникли безслідно.

4

— Любий мій, хороший... Годі вже цілувати. Спочинемо трохи. Розкажи мені краще про ту казкову країну, де...

— Про яку там ще країну?—з досадою бурчу я.

— Та про Індію ж.

— А-а... (Я тайно позіхаю...) Надзвичайна країна... Рожеве вино... індус Чос запалює, розумієш ти, вогнище... і в повітрі смач... запах .. Ізасмаж...

— А тигри?

— Ну, ще б пак! Є й тигри. Що ж то за Індія без тигрів? Треба ж комусь з мандрівців їсти!

— А сонце?

— І сонце є. Все, як полагається. До речі, звідки в тебе цей новий медальон?

На чудові сині очі її набігають хмари, і в ту ж мить з тих синіх очей проливається тропич... (тьфу!) злива.

— Я бачу, що ти зовсім мене не любиш..

— Дівчинко! Люба моя! Люблю тебе, слово чести — люблю. Це я Індію ненавиджу, щоб вона провалилась, проклята!

5

І тепер іще, дарма, що я старанно ховаюсь, дехто з добрих знайомих пронюхує, що я був в Індії.

— Другий місяць ми вже з вами знайомі, а я й досі не знав, що ви мандрували по Індії.

— Та мандрував трохи. Де це ви купили такі чудесні рукавички?

— Так розкажіть же. Як там взагалі?

— Та взагалі нічого. Факири там, тигри... „Яблуневий полон" вже бачили?

— А на тигрів ви полювали?

— Та всяко бувало... Кімнати вільної для мене не знаєте?

— До біса кімнати! — верещить експансивний знайомий.— Розкажіть же про цю країну, яка...

Я скрегочу зубами.

— Про Індію? Гаразд! Слухайте. Я ще ніколи в житті не бачив такої препаскудної, препаршивої країни. Вохке й мокре, як ганчірка, небо — щодня в хмарах. Індуси — дрібні шахраї, нікчемний народишко, здатний тільки на те, щоб цілими днями й ночами розбивати собі лоба в своїх дикунських, безсмачно збудованих храмах. В морі — медузи, акули, всяка погань, що вас моментально з'їсть, коли ви вигадаєте викупатись... Тигри страхополохи, боягузи. Набридле, нахабне сонце так і чекає тієї хвилини, коли ви скинете важкий ідіотський тропічний шолом, щоб гепнути вас по голові сонячним ударом Був у нас провідник, індус Чос — втілення всіх пороків і злочинів на світі. Так він, каналья, годував нас такими задніми ногами слонів, що ми трохи не передохли від тропічної дізентерії. Ви ще питаєте про славетне рожеве вино? Можу вам дати рецепт: п'ять частин помиїв, один гнилий лимон і дві частини цукру. Будь ласка!

— А...а...а... і-х-н-і ж-і-н к-и?..

— О-о, що до жінок, то вони незрівняні. Правда, спочатку наш зіпсований европейський смак примушує ставитись з упередженням до тубільної краси. Але згодом — одвисле й рухливе, як желе, черево, перекинуті за плечі груди і величезні, як граблі, руки, переповнюють вас тихим захопленням. А їхні поцілунки! Ах, ці палкі пекучі губи! Досить вам раз із нею поцілуватися — і вам сьогодні вже не треба вмиватися. В її рот влазить половина вашого обличчя, і вона обсмокче вас, як кісточку від сливи. О-о, що до жінок, то це — перша країна світу!..

— —

Милі, веселі, любі моєму серцеві індуси! І ти, каротка струнка Ай-Ше, чиї п'янливі губи я так жагуче цілував серед пальм Трінкомалі!

Як і перше, я люблю вас і вашу сонячну країну.

Не лайте мене за це оповідання.

Не я винен.— Люде винні.

Леонід Чернов

НА ВСІ 100%!

Мал. С. Зальцера

— Ви добре підготувались до будівельного сезону?
— А як же! Навіть Карний Кодекс купив

І РІЗНИЦЯ ВСЬОГО В ОДНІЙ ЛІТЕРІ

Мал. А. Петрицького.

Підчас виступу Пілсудського на відкритті сойму поліцаї побили депутатів опозиції *(З газет)*

Пілсудський: — **Панове! Треба було одразу покірно „гол*о*сувати“, тоді не довелося б „гал*а*сувати“**

ОСТАННЯ ПРИГОДА ЦАРИЦІ ТАМАРИ

У Харкові викрито і ліквідовано кубла розпусти, що „працювали“ під вивісками ресторанів, як напр. „Замок Тамари“, то-що.

Розтратник, „естет“-неврастеник,
Забувши майбутні суди,
У двері отих „заведеній“
Частенько з'являлись сюди.

Минулося... „Роскоші“ вщухли —
(„Любов“ під кувіканья струн,
„Вино“ – сумісь пива і клюкви
І „фрукти“ — солоний кавун).

Блощиць нищимо скипідаром...
Такий гігієни закон.
— Шановна царице Тамаро,
Доводиться вас—у район!

Олаф Кракен

К О Л Е Г И

Мал. Б. Фрідкіна

В Америці сенат дозволив одному сліпому сенаторові являтись на засідання з собакою

(З газет)

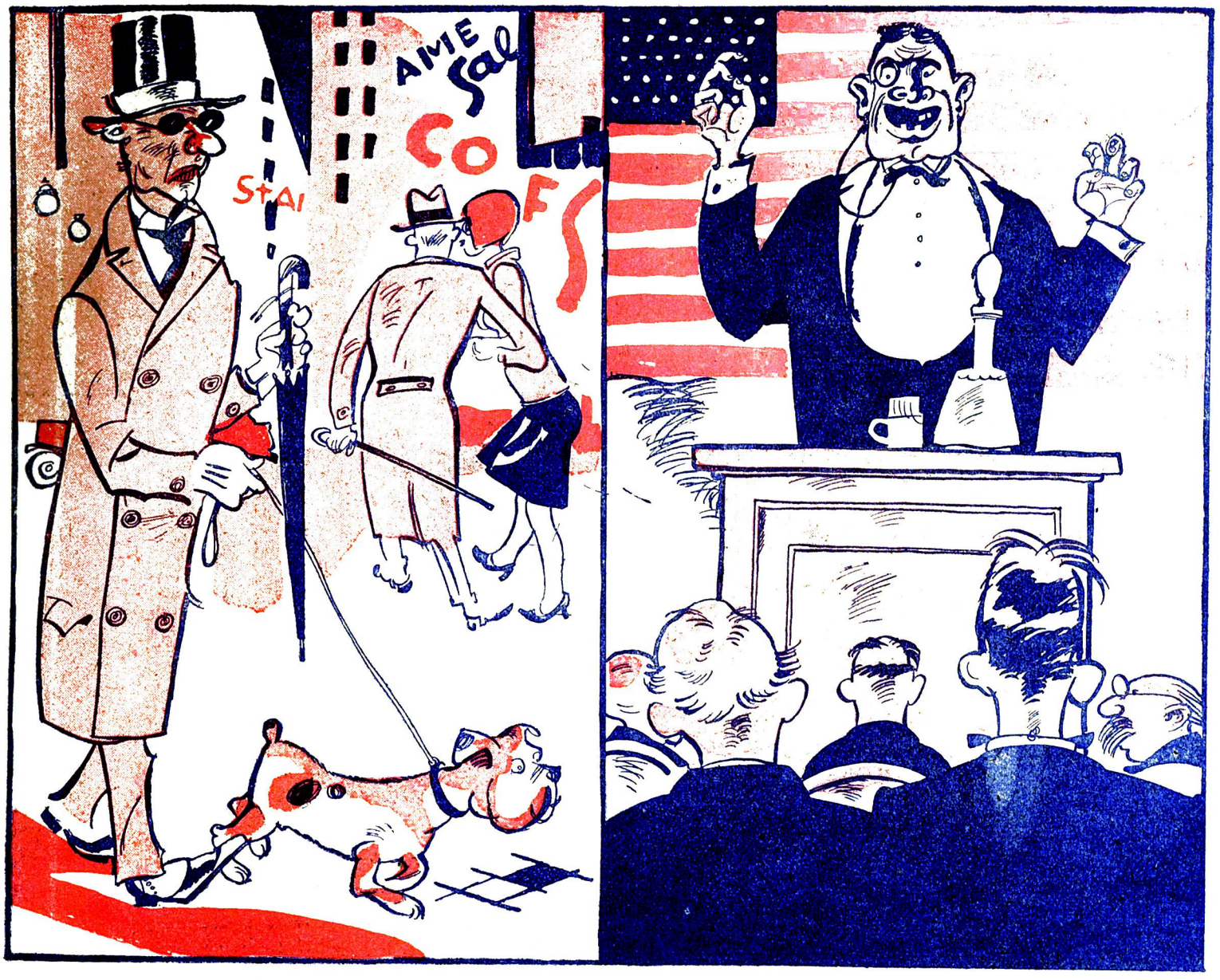

Собака з дорадчим голосом

Собака з ухвальним голосом

Б І Д А!

Я влітку сидів на лаві в міському парку. Лава стояла поміж двох великих каштанів і за стовбурами, в затінку, я був, мабуть, не дуже помітний. Це, очевидно, і дало мені змогу бути свідком події, що про неї мова йде, з моменту самої, як кажуть, завязки її. На одній з численних садових лав, недалеко від мене, якийсь громадянин, закривши обличчя від сонця кашкетом, солодко дрімав. Через деякий час я побачив, як з кущів біля цієї лави висунулася постать людини з числа тих, дивлячись на яку, не треба бути великим фізіономістом, щоб сказати, що це людина „без, так званого, певного місцеперебування". Останнім місцем її такого непевного перебування і були, очевидно, кущі, з яких вона вийшла. Людина ця оглянулася навкруги і, що правда, досить неуважно, більш якось ніби для того, щоб відбути формальність. Далі вона наблизилась до громадянина, що спокійненько спав на лаві. Людина вмілим жестом провела по його одягу і видно було, як у неї в руці промайнув, гаманець, який вона несла з чужої кишені до своєї. Я підвівся з лави, але не встиг ще щось зробити, як раптом, невідомо звідки (очевидно, також з якоїсь близької лави) до злодія підскочив огрядний громадянин, в „пристойному", як кажуть, одягу. Він ухопив злодія міцно за руку і гостро вигукнув:

— Міліціонер!

Раптом на місці події зібрався натовп. Спійманий злодій почасти ніби перелякано, а більше якось непривітно байдуже оцінював ситуацію. Очевидно, хутко зваживши, що настрій натовпу не „бойовий", злочинець зовсім ніби перестав цікавитися своїм станом. Громадянин, що впіймав злодія, однією рукою держав його, а другою махав перед очима натовпу, показуючи, як речевий доказ, гаманця, що його було вкрадено.

Незабаром прибіг міліціонер. Громадянин що держав злодія, випустив його лише тоді, коли передав в надійні руки представника влади. Йому ж він виклав всю історію події, вимагаючи відвести негайно злочинця до району. З шумом і галасом частина натовпу рушила до району. В центрі йшов міліціонер зі злодієм, поруч них громадянин, в якого було витягнуто гаманця і що спросоння, а ще через те, що він був трішки й на підпитку, не досить розумів в чім справа, а за ними громадянин, що впіймав злодія і який час од часу, показуючи зацікавленим перехожим вкраденого було гаманця, жваво жестикулював і висловлював своє обурення.

— Чорт зна що! Яке нахабство! Чесна людина не може спокійно відпочити в прилюдному місці! А все через те, що м'яко карають у нас усяких пройдисвітів!

Склад натовпу ввесь час змінявся, бо дехто, надивившись скільки душа хотіла „на подію", більше не вважав її за цікаву для себе, відходив, навпаки по дорозі чиплялися інші цікаві.

Я мусів йти до району, бо міліціонер і громадянин, що спіймав злодія, домагалися, щоб я виступив за свідка. Робити було нічого. Від нудьги вирішив спостерігати те, що було найцікавіше — байдужу поведінку злодія.

Нарешті, прийшли до району.

До дежурного.

— Як? Що? Хто?

Почали було викладати справу. Але туди-сюди,— нема громадянина, що впіймав злодія і... що ніс гаманця. Нема в кімнаті. Вискочили на вулицю — нема й там...

Словом — зник. Зник із гаманцем!

Дежурний розсміявся й розвів руками:

— Та де-ж ваш злодій? Ну, що ж — складемо протокола.

Потерпілий, що з нього вже зійшов хміль, рішуче відмовився:

— Звільніть вже хоч від цього, другим разом знатиму де спати, плачуть мої сто карбованців та й годі. Бувайте здорові!

Міліціонер, що вів злодія, здвигнув плечима:

— Біда!

Виходячи з району я бачив, як вільний уже кишеньковий злодій, злодій-професіонал, підтяг штани і виразно вимовив:

— Шпана!

Він сплюнув скрізь зуби й хутко пішов, не оглядаючись, далі від району.

А. Любрик

В СУДІ

— Вас обвинувачують в крадіжці. Є у вас свідки?

— Нема. Я при свідках не краду.

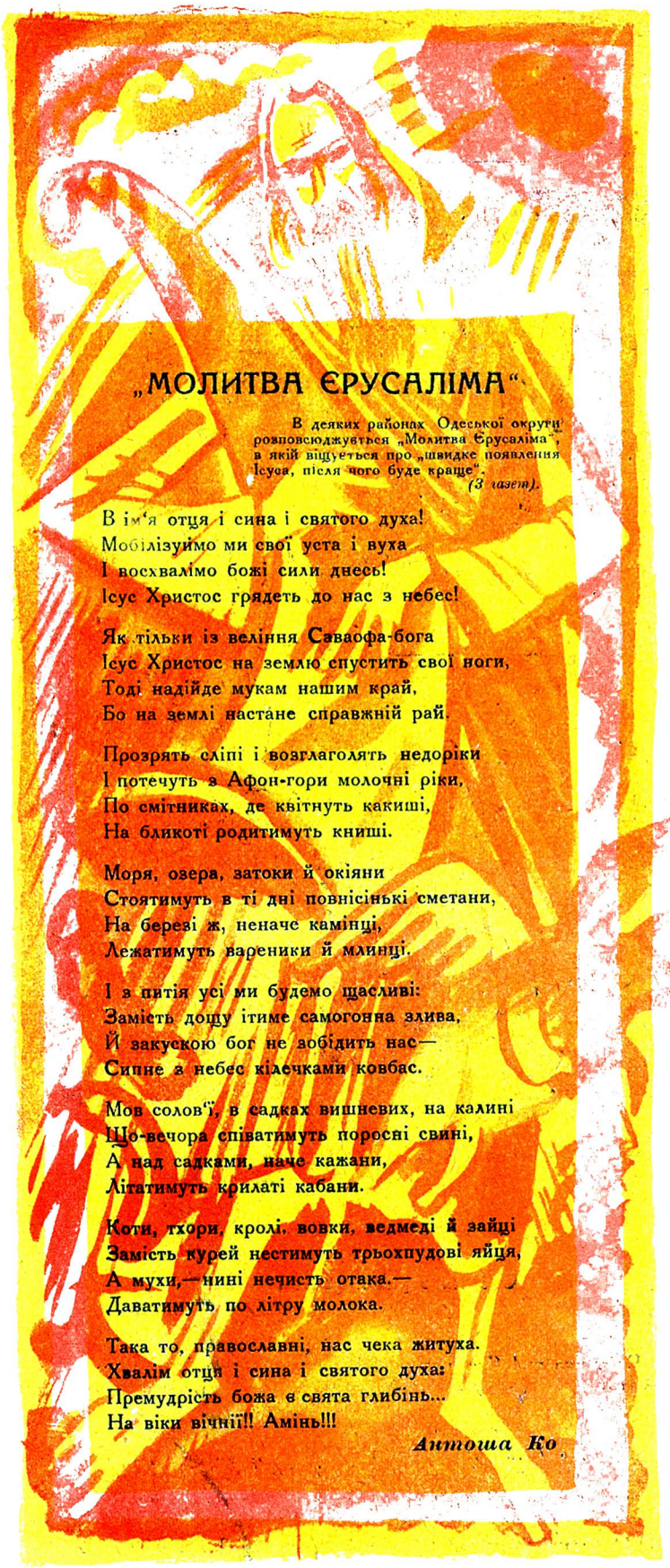

„МОЛИТВА ЄРУСАЛІМА“

В деяких районах Одеської округи розповсюджується „Молитва Єрусаліма“, в якій віщується про „швидке появлення Ісуса, після чого буде краще“.
(З газет).

В ім‘я отця і сина і святого духа!
Мобілізуймо ми свої уста і вуха
І восхвалімо божі сили днесь!
Ісус Христос грядеть до нас з небес!

Як тільки із веління Саваофа-бога
Ісус Христос на землю спустить свої ноги,
Тоді надійде мукам нашим край,
Бо на землі настане справжній рай.

Прозрять сліпі і возглаголять недоріки
І потечуть з Афон-гори молочні ріки,
По смітниках, де квітнуть какиші,
На бликоті родитимуть книші.

Моря, озера, затоки й окіяни
Стоятимуть в ті дні повнісінькі сметани,
На березі ж, неначе камінці,
Лежатимуть вареники й млинці.

І з питія усі ми будемо щасливі:
Замість дощу ітиме самогонна злива,
Й закускою бог не зобідить нас—
Сипне з небес кілечками ковбас.

Мов солов‘ї, в садках вишневих, на калині
Що-вечора співатимуть поросні свині,
А над садками, наче кажани,
Літатимуть крилаті кабани.

Коти, тхори, кролі, вовки, ведмеді й зайці
Замість курей нестимуть трьохпудові яйця,
А мухи,—нині нечисть отака.—
Даватимуть по літру молока.

Така то, православні, нас чека житуха.
Хвалім отця і сина і святого духа:
Премудрість божа в свята глибінь...
На віки вічні!! Амінь!!!

Антоша Ко

„ХРИСТОС ВОСКРЕС“...

14, 15 та 16 квітня—неробочі дні.

— Начхати нам і на м‘ясниці і на піст.
Так вихваляємо ми свій культурний зріст:
Не віримо ніхто ні в чорта, ані в бога,
Безвірницька тепер у нас дорога...

Коли ж надходять великодні дні,
Тоді в нас инші чуються пісні:
— Дайош нам цілих три дні свята,
Так само, як робилося за тата...

Такий наш зріст. Такий прогрес!
Невже ж таки: „христос воскрес“?...

А.

ГРІХ

Містер Ой-Пузо виїхав из міста Х. вранці. В той самий момент, коли містер Ой-Пузо злазив крекчучи на свого новенького воза, у глибокий рів над шляхом далекої околиці, похапливо вскочили джентльмени Звернищелеп та Підбийоко. Джентльмени були голодні як сто псів і щойно добута за три оглядини фінка, полискувала дуже великою надією.

Звернищелеп говорив:

— Тисячу котів, коли ця фінка не скоштує м‘язів якогось містера раніше, ніж задзвонять до церкви.

Це справді було у страсну суботу і Підбийоко великий християнин, повернувши голову на бік, сплюнув.

— Не оскверняймо своїми гріховними вустами великої суботи.

Потім він вхопився за живіт і заскреготав зубами:

— Розпанахай мені, Звернищелепе, оцією фінкою живота і зроби, бога ради екскурсію у мій шлунок — що воно там за сторонні речі гиркотять.

— Ха, ха, ха,—зареготав Звернищелеп. У наших шлунках, Підбийоче, стільки ж порожнечі, як у тридцяти бюрократичних головах. Ти краще поглянь на шлях. Якщо інстинкт мені не зраджує, там хтось мусить манячити.

Підбийоко обережно виглянув.

Містер Ой-Пузо спокійно наближався до рова. Він сидів на навантаженому возі й вираховував скільки матиме прибутку, коли продасть у своїй універсальній крамниці — увесь оцей крам. А крам був не аби-який, святковий: свинячі шинки, ковбаси, сало...

Містер Ой-Пузо поліз по записну книжку. Але не встиг він засунути у бокову кешеню руку, як крізь його пухкі пальці спритно прослизнула фінка й залоскотала по тельбухах. Містер Ой-Пузо ойкнув і гепнув з воза на шлях.

— Милий боже!—сплеснув руками джентльмен—християнин Підбийоко.

— Нехай мене ухопить грип, а твоя фінка велика пустуха... Допоможи мені, Звернищелепе, перевернути містера на бік, я одвідаю його кешені.

Але кешені були порожні. Містер Ой-Пузо витратився на крам і віз додому лише великі надії на прибутки.

— Шкода! — сказав скривившись Звернищелеп.— Такий шановний містер, а ми з ним посварилися... Якщо й віз містерів порожній — тоді я вирву собі зуба мудрости. Підсади мене, Підбийоче.

Ці слова Звернищелеп проказав бувши вже на возі. Він спокійно перерізав верьовки й, коли скинув брезента, на нього та й на джентльмена Підбийоко, війнуло смачним запахом свіжих ковбас.

— Три загони безпритульних на вас! — здивувався Звернищелеп і кинувши Підбийокові кільце ковбаси, почав жадібно запихатися й собі.

— Чом же ти не їси? — спитав він згодом Підбийока, який спльовуючи відсував ногою ковбасу.

— Та сьогодні ж страсна субота. Гріх.

Звернищелеп миттю виплював з рота ковбасу, скочив із воза й штовхнувши ногою вже давно байдужого до всього містера Ой-Пузо, сказав:

— Сволочі! Тільки людей у гріх уводите.

На шляху заманячив ще хтось.

Юх. Гедзь

ДОСВІД

— Так от, значить, і заходить мій знайомий до однієї установи по своїй справі,—сказав Корній Иванович, коли ми нарешті сіли в автобуса — Заходить, значить, і йде прямо до секретаря...

— Як, до секретаря, — недовірливо вставляю я.— А швейцар, а стіл довідок, а реєстраторша, а діловод, а...

— В тім то й річ, що зразу до секретаря. А секретар йому й говорить: на жаль, говорить, я особисто справи вашої розрішити ніяк не можу. Доведеться вам звернутись до голови правління. Ходімте, будь ласка, до нього і я гадаю, що ми зможемо задовольнити вас як-найшвидче. Пішли вони до голови.

— Як,—знову запитую я. Без писання заяви, без пред‘явлення посвідок і рекомендацій, без жодного натяку на „прийдіть завтра“, навіть без анкети. Щось не віриться?

— Вірте, не вірте, але я кажу так, як воно було. Пішли вони до голови... Ну, звичайно: кабінет, телефони, величезний стіл, шкіряні меблі, в кутку машиністка нафарбована сидить,—все як полагається. Вислухав голова справу, просив пробачити що так сталося, дав належне розпорядження секретареві і хвилин через дві мій знайомий вийшов з установи, розрішивши цілком усю справу...

— Як?! І документів не питали, і повноваженнями не цікавились? Та де ж це було,—злорадно запитую я. У вісні, очевидно? Спав ваш знайомий, а йому снилося?

— Ні, голубе, не спав. А було це місяць тому в... Берліні. Знайомий мій в наукову командировку їздив до Берліну. У Берліні було, в одній німецькій установі. Так от я й говорю...

Корній Іванович не договорив. Під нами щось так „бахнуло“, що ми аж підскочили. Автобус став.

— Злізайте, граждане, автобус далі не піде,—почули ми голос кондуктора. Шина лопнула... Тільки прошу вас, граждане, будьте за свідків, що ні я, ні шофер не винні в тому, що шина лопнула. Дозвольте на всяк випадок записати ваші прізвища й адреси.

Ми сказали.

— Покажіть вже, будь ласка,—соромливо додав кондуктор,—і посвідочки ваші особисті для вірности... Я вам, звичайно, вірю, але з посвідочкою воно якось безпечніше, а то може ви неправильно прізвища ваші сказали... Будь ласка..

Ми показали посвідки.

— Щиро вам дякую.

* * *

— Який ввічливий кондуктор,— сказав Корній Іванович, коли ми злізли з автобуса.— І досвідчений...

— А як же інакше—додав я. Одинадцять років революції не могли промайнути даремно, для досвідчености нашого громадянства.

— Так от я й говорю... І Корній Іванович почав досказувати мені історію подорожи свого знайомого до Берліну.

Вас. Ч.

АХРР'ІВСЬКІ ЗНАВЦІ ПОБУТУ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

БАЗАР НА УКРАИНЕ

Привезли сюда селяне
Все что вырастил их труд.
И везде, куда ни взглянешь
Трудовой толпится люд.

Весь базар под солнцем ярким
Развернулся широко.
У дивчин, гляди, подарки
От военных земляков.

Были парубки неловки,
А теперь — богатыри,
И, глядя на них, плутовки,
Стали розовей зари.

Возле скрипки, средь народа,
Хлебороб пустился в пляс,
Он зерно коопу продал
И отпраздновал тотчас.

Картина (...) АХХР

Главлит № А-6914. Тир. 200.000

Бажаючи АХРР'івським художникам й надалі з таким же успіхом виображати побут народів СРСР, даруємо їм оцю картину спеціяльно замовлену редакцією „Ч. П.".

БАЗАР В РСФРР

Картина Б. Фрідкіна (Черв. Перець)

РЕЗУЛЬТАТИ КОНКУРСУ № 2—В ЧЕРГОВОМУ НОМЕРІ (8).

КОНКУРС № 4

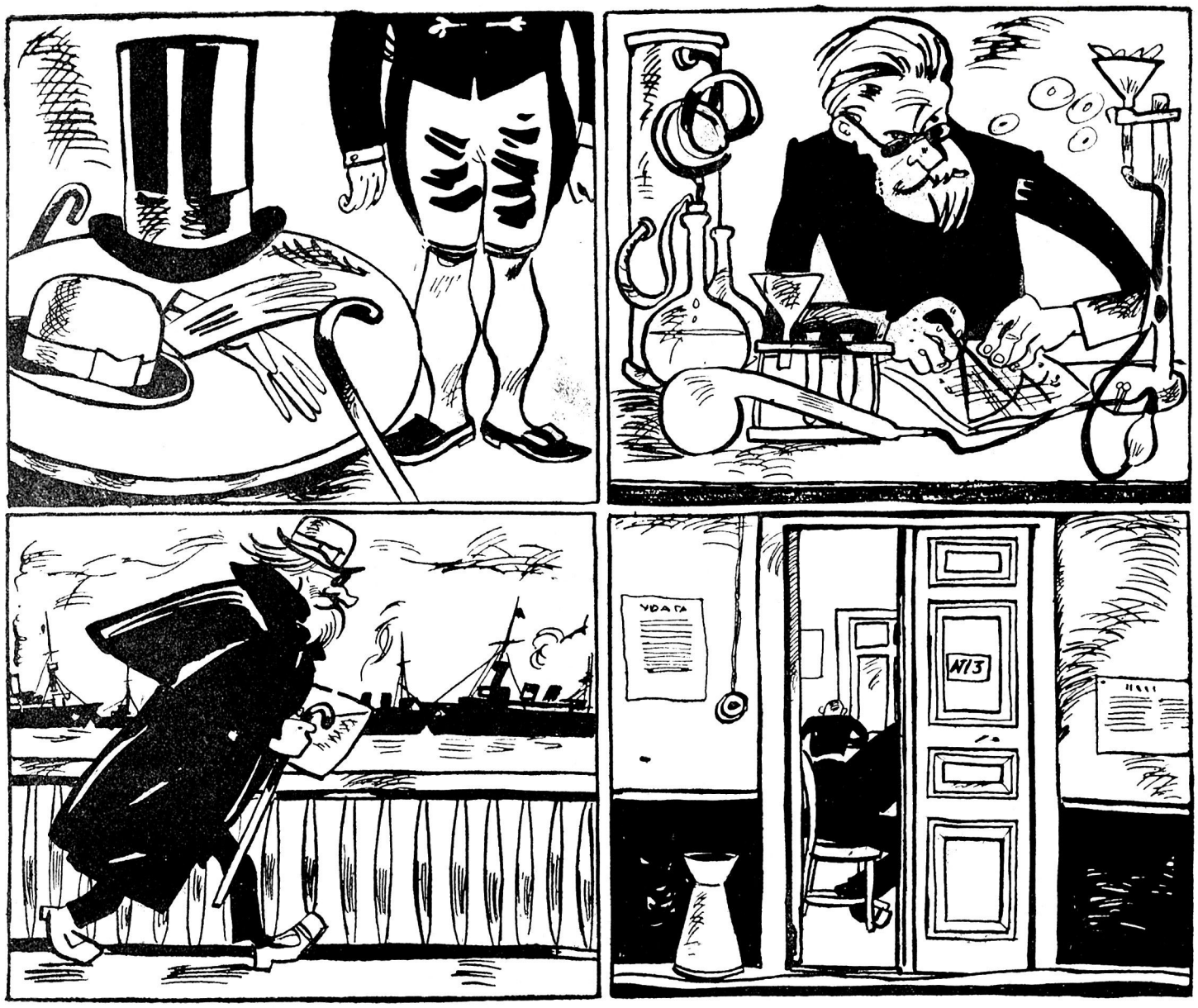

Починаючи з № 3 „Ч. П.“, редакція оголошує низку конкурсів на гумористичне оповідання (гумореску).

УМОВИ КОНКУРСУ:

Оповідання повинно бути **сюжетне, українською мовою і змістом своїм повинно відповідати змістові 4-х малюнків на стор. 8 цього номера „Ч. П.“**

Розмір не більше **5000 друков. знаків, або 90-100 рядків.**

Брати участь у конкурсі можуть всі громадяни, крім осіб, що належать до складу редакції і постійних співробітників журналу.

ТРИ КРАЩИХ ОПОВІДАННЯ БУДУТЬ ПРЕМІЙОВАНІ:
1-а премія — 50 крб., 2-а премія — 35 крб., 3-я премія — 25 крб.

Крім того, премійовані оповідання після надрукування їх у „Ч. П.“ будуть оплачені звичайним авторським гонораром і автори одержуть „Червоний Перець“ на рік.

Надіслані до конкурсу рукописи **редакція не повертає.**

Термін надсилки матеріялів до конкурсу **№ 4 — 1 травня 1928 р.** Результат конкурсу буде оголошено в № 10 „Ч. П.“

Матеріяли надсилати на адресу редакції з поміткою на конверті: „на конкурс“. Талон до конкурсу № 4 на стор. 2.

КРАХ БАНКУ НА СТАНЦІЇ „СІЛЬ“

В конторі дежурного по станції „Сіль“ завжди йде азартна гра в карти. Тривав вона навіть підчас виконання службових обов'язків

— В банку сімнадцять п'ятьдесят,— крикнув дежурний по станції і нервово застукотів по столі.

Руки йому затремтіли, перетасовуючи карти.

Телефон спочатку дзвенів, потім деренчав і, нарешті, остаточно захрип. В кутку кулеметом татакав телеграф.

На столику, заваленому станційними документами, тривала запекла боротьба. Грали троє агентів, дежурний по станції Безцінний і оператор Бережний.

Безцінному не щастило. Передусім він вже програвся в пух і прах, а по друге, саме коли заклав банк, надійшов почтовий потяг. Трапиться ж таке. Іншим нічого, а спробуйте-но ви тримати такий відповідальний банк, коли вас сіпає старший кондуктор, коли що-хвилини прибігають обурені пасажири деренчить оцей анахтемський телефон з сусідньої станції, а за кожним твоїм рухом гарячковими, напруженими очима дивляться мазуни.

Ні, не проста штука банк в 17 карб. 50 к., як собі хочете. І були б ви на місці т. Безцінного, ви б зрозуміли, що банківська наука і відповідальність значно важливіші за якусь там відправку потягу і дорівнюватися можуть хіба відповідальності директора американського Федераль-Резерв банку. В кожному разі нервів відбирає такий банк значно більше.

Потяг стояв вже двадцять хвилин проти норми, а дежурний по станції впрілий, як шибки у вікнах і червоний, як вантажний вагон, в останнє тасував карти і повідомляв світ, що в банку 61 карб.

— Стучу!—хрипло гукнув він і почав здавати. В цей момент защипка на дверях одскочила, як звичайна кнопка на дамській блузці і в кімнату на чолі зі здоровенним якимось хлопцем вдерлася ціла юрба галасливих пасажирів.

— Чорт зна що! Доки це триватиме? Ми будемо скаржитися. Коли, нарешті, ви перестанете нас маринувати? Де книжка для скарг? .

Дежурний по станції очманілими очима подивився на крикунів і несамовитим голосом крикнув:

— Ставок більше нема! В банку 61 карбованець! Стучу-у-у!

Ні, варт таки було подивитися на цю публіку. Чи тут випадково зібралися кваліфіковані очкисти й шмендеферисти, чи вплинула тут нота відповідальности в голосі банкомета, але раптом заступила надзвичайна тиша і всі присунулися до столика, де розвязувалася ця нечувана фінансова проблема.

А коли в останню хвилину оператор Бережний розстібнув ще одного гудзика на сорочці і несподівано для самого себе крикнув:

— По банку!

здоровецький хлопець з юрби присунувся до самого банкомета, всі пасажири налягли на плечі партнерів і мазунів і навіть телеграф перестав татакати.

Банкомет глянув на свої карти, закрив, і, ховаючи жах, криво посміхнувся. Бережний присунув карти, нахилився майже до самого столу і гарячими очима почав обережно заглядати під „рубашку“.

Присутні висолопили язики і намагалися по обличчю прочитати результат. І в той момент, коли Бережний не своїм голосом крикнув:

— Очко-о!

здоровецький хлопець дмухнув на лампу, в кімнаті стало темно і чийсь засвічений сірник освітив столик і місце, де були гроші.

Так лопнув знаменитий банк на 61 карб. Більш того, він щез, він розтав, як нездійснена мрія і станційний телеграфіст бризкав водою на двох непритомних людей. Це були банкомет—дежурний по станції Безцінний і той, що зірвав банк—Бережний.

За кілька хвилин потяг відійшов. В одному з вагонів здоровецький хлопець акуратно розкладав по купюрах капітали найзаможнішого банка з усіх, колись зірваних на ст. „Сіль“.

Микола Б.

ЛИСТ ДО ПРИЯТЕЛЯ

Любий і поважний Іване Михайловичу!

Дуже радий за тебе, що ти нарешті став такою відомою персоною, що тебе друкують навіть у столичних газетах. Усе наше містечко з великим задоволенням читало твої цікаві твори у робітничій газеті „Пролетар“: „А чи буде колись кухоль для води“, „Місцевкоме, доки спатимеш“, і „Комгоспе, куди дивишся“. А вчителька Параска Онопрієвна — та гірко плакала, довідавшись про те, як бідолашні службовці бігали з висунутими від спраги язиками, шукаючи кухля для води... Навіть піп і той зауважив: велелепно пише.

Пишу до тебе з двох причин.

По-перше: маю для тебе цікаві новини. Швець Макар Конопля на святках напився п'яний. ходив, по вулиці й вигукував: „Разайдись, зануди, я аппаратор“. А міліціонер Кіндрат хоч би тобі що,— стояв собі лагідненько й усміхався. Наче б нічого контр-революційного тут не коїлося. Треба такого міліціонера обов'язково прописати в газеті. Далі конче потрібно прописати діловода райвика Юхима Ремеза, що одружився в попівною й вінчався в обох церквах містечка зразу (І чого його той Райвик після цього держить — хіба нема кращих, що з панами не рівняються.) Ще є в нас дрібні новини про які мало хто знає: прикажчик Панас якісь там гешефти крутить у кооперативі, а в начміла була на старе різдво п'янка — але про це краще не писати, бо певно довідаються, що цього я викрив. Тепер по-друге: уяви собі, що я теж став письменником або драматургом-переробщиком. Написав уже драму „Сава Червоний“. Власно кажучи, ще не написав, але пишу, чи то пак збираюсь писати. Тобі, мабуть. цікаво буде, чому я назвав свою драму „Сава Червоний“, По-приятельському сповіщаю тебе що це революційна переробка „Сави Чалого“. Сумно на душі робиться, як ото читаєш у газеті, що й досі в вас по столичних театрах ставлять зовсім нереволюційні п'єси. „Король бавиться“. (це ж гідра!) „Седі“ (хіба цього зрозуміють)..„Мікадо“ (що це за японська порода?), „Шпана“ (вчителька Параска Онопрієвна запевнює, що „шпана“, як „пацан“ дуже вульгарні вирази). А коли десь і пустили якусь „Республіку“, то й та „на колесах“, не радянська, і не соціялістична. Ось і впала мені геніяльна думка про те, що всі ці п'єси можна революційно обробити: „СаваЧервоний,“ „ЦВК засідає“ і так чисто всі п'єси, побачили аж пальці облизуватимуть. Охрім Гиндик (ти ж його знаєш, він також має справи з письменниками. колись у нього й книжечка така була „Спілка селянських революційних письменників „Плуг“). каже. що за переробки з „напрямком“ Наркомос платить добрі гроші. Будь ласка, розпитай там. ти ж там мабуть з ними за панібрата, з усіма там письменниками або Наркомами, що цим відають. Обов'язково закинь про мене слівце. Адже ж від цього тільки їм і буде користь. А що до платні, то коли вони режимить стануть, то я згодний одержати по таксі — з аркуша, але ніяк не менше.

Гляди, ж. Ваня, не підведи. Покладаюсь на тебе, як на самого себе.

Бувай здоровий.

Твій навіки

драматург-переробщик Семен Качка

Подав *Г. Дусавицький*

ФІЗКУЛЬТУРА ТА СПОРТ

(Рекорди поточного сезону)

Біг на велику дистанцію

Скарбник місцкому „Димтресту“ С. П. Хапенко з вантажом в 1225 карбованців профспілкових грошей — за 28 годин 32 хвилини покрив віддалення Харків — Одеса. Розтрачені суми він. на жаль, не покрив. Спортсмена зустріли на одеському вокзалі представники кар-розшуку.

Стрибки з розбігу

Безпритульний 7-ми років — Ванька Шкет схопив з голови невідомого громадянина смушкову шапку. Зріст потерпілого — 2 метри 3 сант. Про надзвичайний рекорд складено протокола.

Вільні рухи

Майстер прядильного цеху Н. Лахудрін встигає за одну хвилину „облапати“ 30 робітниць. Знавці запевняють, що цей рекорд наближається до всесвітнього.

Ходіння

Громадянин Панасенко для отримання довідки про те, що він негайно потрібує „ліжкового лікування“, обійшов за два тижні 465 установ, покривши в цілому шлях. рівний віддаленню од Харківа до Ленінграда. Чемпіону збудовано пам'ятника на... міському кладовищі.

Гирі

Власник крамниці „Своя Праця“— С. Пантюхин поставив недавно всесоюзний рекорд по гирях: протягом тижня він обважив своїх покупців на 1420 кіло. Рекордсмена нагороджено. двома роками БУПР'у.

Боротьба

Касир кооперативу „Червона Вакса“— Н. Зануда борячися з бажанням розтратити, нарешті прийомом „Казіно“ положив увесь кооператив на „обидві лопатки“. Останню схватку (рішучу до результата) касир — прокурор призначено на наступний вівторок.

Сергій Чмельов

ДОРЕЧИ...

В Кельні (Німеччина) влаштовується поліграфічна виставка, де будуть виставлені експонати і видавництв України

Мал. Л. Каплана

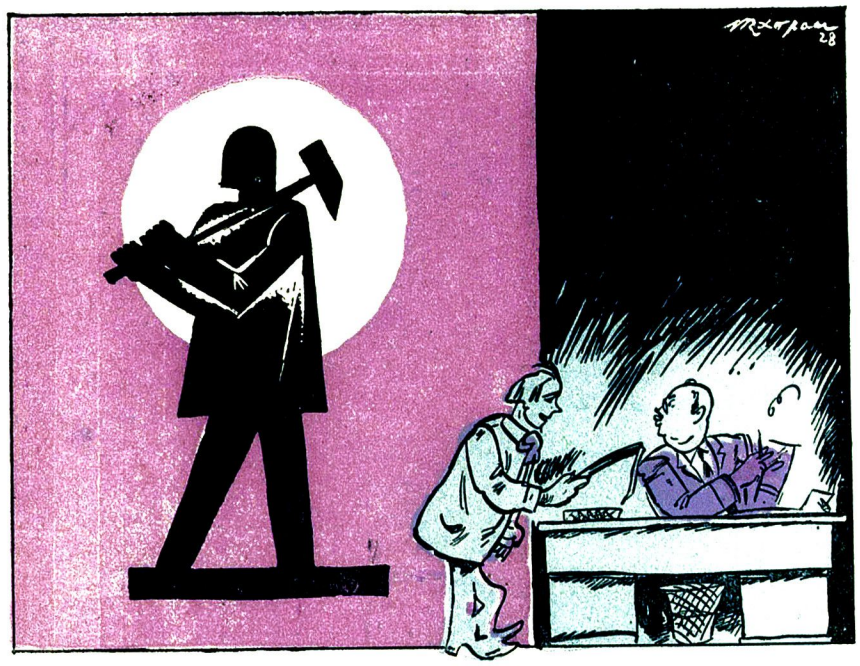

Художник намалював обкладинку...

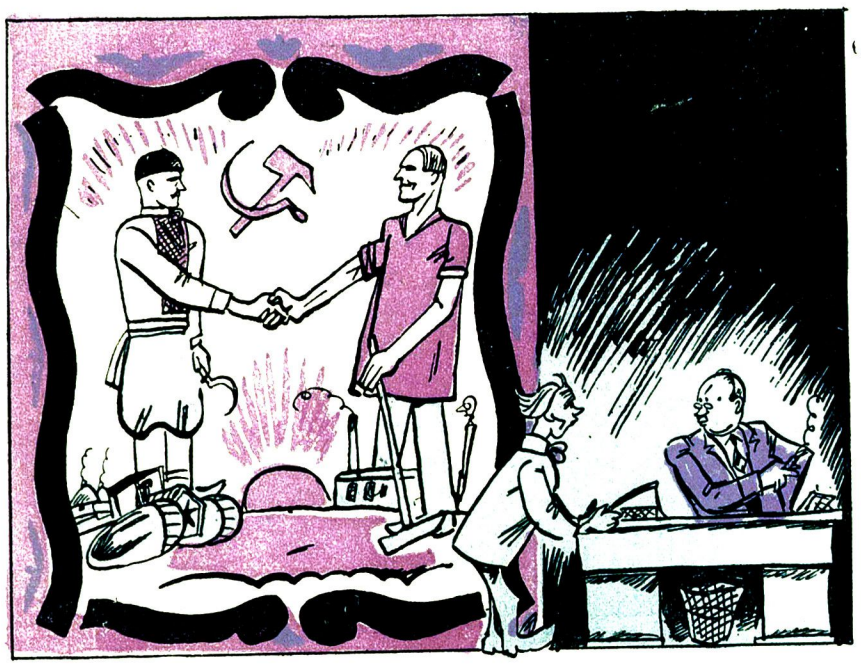

... переробив за вказівками видавництва...

із друку вийшло не погано

МАШТАБ

Фото А. Вінберга

У Київві керівники синагоги звернулися до ОВК з проханням дозволити влаштувати в синагозі „Червоний куток". В проханні відмовлено

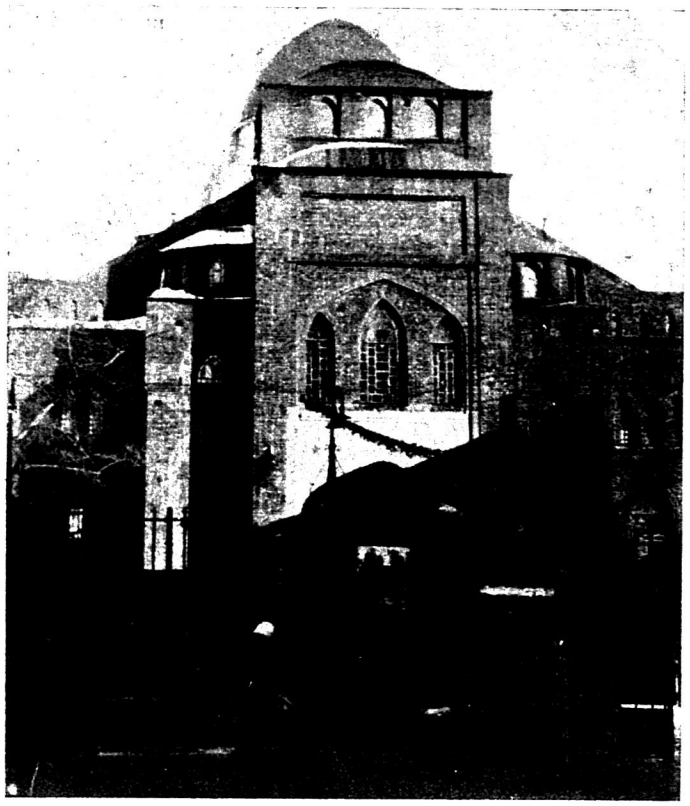

А в Харкові оцю цілу синагогу перероблено під клуб і влада не заперечувала. Що то значить маштабчик... прохання

РОБІТНИК ОСВІТИ ТА ШКОЛА В ІСТОРИЧНОМУ АСПЕКТІ

(Нові часи *)

Коли розглядати нові часи насамперед під кутом зору економіки, то треба сказати, що економічні обставини за часів великої революції і до сьогодні ще не на всі сто відсотків сприяли нормальному ходові справи народньої освіти. В галузі, наприклад, сплачування учительської роботи цікавим для майбутнього історика буде такий офіційно-побутовий документ:

„Повітпродкомом представлено в розпорядження Повітвіднаросу певну партію вівса та ячменю. Присилайте требовательні відомості на вчителів вашої волости негайно, у трьохденний термін. Заввіднаросом Кореньов" (телефонограма до всіх волвіднаросів 22 грудня 1921 року). З одного боку, як бачимо—вівсяна валюта, що пробувала реставрувати натурально-господарчі стосунки, а з другого боку — величезні і сміливі шукання в педагогіці... Навантаження вчителів тодішніх також переходило трохи норму. Доводилось ще виконувати отакі доручення Райвиконкому (доба 1925 року):

„Райвиконком пропонує вам прочитати лекції по бджільництву у селах (перелічується 9 сіл у п'ятнацятиверстному радіусі). Неявка ваша на лекції буде розглядатись, як небажання працювати на користь працюючого люду та контрреволюцію. Голова... Секретар..." А улюбленим методичним прийомом у педагогічному процесі як села, так і міста було:

— На завтра приготуйте, діти, по двоє полін дрівець.

Всупереч незовсім нормальному станові економіки, порушуючи марксівське твердження (буття визначає свідомість), педагогіка саме у ті часи зазнала буйного розквіту. Кількосно це помітно на тому, що рідко у якому селі бракувало тоді семирічки (у часи пізніші під впливом ліквідаційних настроїв Н.К.О. їх було здебільшого позачинювано). Що-до змісту роботи, то педагога цілковито захопив принцип колонок. Насамперед колонок було три: природа, суспільство, праця. Згодом колонок стало 14. Дальше збільшення пішло у геометричній прогресії до сорока, а обіжниками наросвітянськими зазначалось, що на місцях збільшувати кількість колонок по-над сорок „не возбраняється"... Тепер уже про колонки не згадується зовсім: ГУС гуляє десь-то без колонок... Але найважливішою ознакою сучасної педагогіки безперечно буде к о м п л е к с.

— Что есть комплекс?—запитується в одному катехізисові, і високим, урочистим штилем, яким і належить писатися історичним документам, дається таку відповідь:

— Сіе єсть, єгда оліцетворяті незрімоє, акі зрімоє і невозможноє, акі возможноє. Комплекси бувають настільки різноманітні, як саме життя і окремогодкоми, а тому вичерпати їх тут нема жодної змоги. Для прикладу наведемо таке. На початку навчального року пристойним може бути комплекс--„Зберімо врожай" (мається на увазі міську школу). Щоб відбити кампанію режиму економії годиться „Дешевше і корисніше", а наприкінці року ознакою доброго тону для педагога—перевести комплекс „Кинемо оком назад"...

Багато завдають суму педагогові так звані сезонові комплекси, що їм належить іти за календарем природи, напр. „Зима", або „Під снігом, як під кожухом". Практика вже довела, що якраз саме, коли треба розпочинати цього комплекса, то снігу нема, учні ходючи до школи тонуть, у болотяних калюжах, а педагоги в розпачу. Щоб запобігти такому лихові, до останніх програмів запроваджено цього самого комплекса у трохи м'якшій формульовці: „Пошукаймо, чи скоро буде зима". Після такої реформи сніг, як помічено, почав падати своєчасно і в належній кількості.

Щоб дотриматись цілковитої науковости у трактовці комплексу, не можна обійти мовчанкою так звані формальні знання. Формальні знання черпаються з того матеріялу, що його саме бракує у комплексі, але про який зберіглися ще спогади у педагогів-старожилів (часом у них ще збереглися і задачники Борисова, Сатарова чи Верещагина, що викликають заздрість у молодших педагогів). Правда і сучасні видавництва немало дбають за те, щоб випустити підручника з отими самими формальними знаннями. Заслуговує на те, щоб бути відзначеною в цьому відношенні, Одеська філія Держвидаву, яка ще у 1926 році на обгортках зошитів видрукувала таблицю множення, спростивши її на основі рефлексології (мнемонічна гіпотеза) : $3 \times 9 = 39$; $5 \times 8 = 58$ і т. ін. Цій вдалій спробі авторитетними особами у свій час пророкувалось велике майбутнє, як початкові перевороту у консервативній математичній науці. Маємо відомості, що спроба ця знайшла собі прихильників і в інших містах Союзу (Ростов н Д).

Звертає ще на себе увагу у сучасних програмах принцип так званого концентру (концентр, концерт, концерн — не рекомендується змішувати, бо говорити—трудшкола вищого концерту, або—в театрі відбудеться концентр, не зовсім точний вислів, хоч таке змішування трапляється саме у педагогів уже в середині навчального року).

Цікаво ще між іншим звернути увагу, як щільно припасовується до комплексів художні твори. „Обмін поміж селом та містом"— „Базар" — п еса Винниченко,—„Сільсько-господарська промисловість" (садівництво)— Коцюбинського „Цвіт яблуні", і т. і.

Учневі досягнення міряється за найновішим способом--тестами. Зразок тестів можна навести отакий: — Від чого кисне молоко (з природознавства) або „яка кількість населення в Англії живе (вказати у відсотках) і про що це свідчить" (з суспільствознавства). Завданням учня в тесті є дати стислу і вірну відповідь на поставлене запитання. У першому випадку відповідь буває здебільшого: —„Від дна глечика", а що торкається другого, то залишаємо розшифровувати самим читачам. Взагалі треба відзначити приємне явище у прищепленні американських тестів на нашому грунті: вони пішли по шляху анкет і їм належить ще велике майбутнє. Здобуті учнями знання можна прилюдно демонструвати наприкінці другого триместру (не пізніше). — „Нельзя лі сіе ізобразіть графіческі"? Можна. Для сего суть схеми і діаграми, на коїх разноцветнимі кругамі і столбцамі начертано проценти і ув'язку. Це — спосіб дуже поширений у сучасній школі і уникати його педагогові не рекомендується, бо, як говориться далі: — „Аще же інспектор внідет в селеніе твоє і не обрящет на стенах дома твоего діаграм ніже схем, облечешся тогда в рубіще, пеплом посиплеші главу, холод, і голод, і нужду познаеші і на бірже труда положіш кості своя". Цим і можна вичерпати розділ про педагогічні засоби. Як видко вони надто нові і складні і опанувати їх можна лише з напруженням, для полекшення чого і існує перепідготовка. — „Что есть переподготовка?— Еда многії шкраби во єдіно место собіраються і єдін єдіному пилі в глазе напустіті тщітся, от сего оні стают мудрими і смірєними. Недавно лише перепідготовка почала змінювати свої методи, заохочуючи педагогів до екстернату в інститутах народньої освіти. Спостерігаються випадки, що педагоги унаслідок довгих блукань потрапляють не до того інституту, що треба, а до іншого (наприклад — тубінституту, проте це вже дрібне, особиста справа кожного зокрема).

* * *

Інспектор (in — на,specio — дивитись) по нашому буде наглядач, який термін і треба вважати за відповідний. хоч на початку нових часів його було рішуче викинуто з ужитку, як і термін „директор". По суті інспекторства взагалі можна лише зауважити брак наглядачів над інспекторами... Самих різноманітних інспекторів об'єднує лексикон: ув'язка, ланка, комдитрух, підход, громадсько-корисна діяльність, планування і багато подібних ще, а зауваження педагогові по суті роботи формулюється звичайно так.— Ви неправильно підійшли до підходу... У методичних — же листах, чого б той лист не торкався, є постійний, уже заслужений рефрез: „Педагогічний такт та місцеві умови допоможуть вчителеві успішно ставити цю роботу..." Проте серед інспекторського складу можна помітити де-яку диференціяцію. Так старіша генерація їх в урочистих випадках любить висловлюватись чужоземними мовами — „Repetitio est mater studiorum".— „Менше ізобретать і больше ізучать".—Молодша ж генерація зневажливо ставиться до таких афоризмів, зате вживає виразів: НОП, установка, тест, подпроцес то-що (що їх у свою чергу ненавидить попередня категорія інспекторів). Існують ще так звані старші інспектори, яким іноді також приходять до голови різні методичні проблеми і тоді вони діляться ними зі своїми методистами. Наприклад, старшому інспекторові спаде думка, що непогано було-б коли б учителі поперегризали стовби від Тетієва до Зеленьківки. Інспектори тоді порившись у порадниках та „методическом путеводителі" вигадують теоретичні засади і виготовляють методичного листа за такою наблизно формою: цілеспрямованість. база. ухил, мета, засоби... І коли на педнаради розглядається питання: „Створення підручника, планування з учнями на триместр", „перегризка телефонових стовбів" (громадсько-корисна діяльність) і т. і., санітарний лікар, випадково присутній на раді, просить слова і питає:

— Петре Івановичу, скажіть, будь ласка, яку мету ставіть собі сучасна школа?— Завідувач спокійно вишукує у шуфлядці положення про установи соцвиху, вичитує з нього вголос відповідний абзац, а вчителі з погордою дивляться на санлікаря, як на надто відсталу людину.

До речи, торкнувшись положення про установи соцвиху, не зайвим буде нагадати титул, присвоєний сучасній школі: „Єдина трудова школа", оскільки навкруги цього визначення велися довги дебати. Тепер уже досить викристалізувалось, що єдність нашої системи освіти полягає в тому, що з семирічки важко потрапити до профшколи, а з профшколи до ВИШ'у. але можно тут втішатися з того, що це зветься хворобою зросту.

Закінчуючи цього нариса, неможна не загадати проте, що останніми часами серед людности нашої панує думка, що освіта є третій фронт. На ділі ж три галузі провадять поміж собою завзяту боротьбу за право стояти на третьому фронті, а саме народня освіта, народне здоровля та народній звязок (пошта та телеграф).

. . . . . .

Дж. Прітт

*) Див. „Черв. Перець" № 22, 1927 р.

КАЗОЧКА

(Для дітей призовного віку)

Жив-був хлопець один; звали його Ванька. Служив він у якійсь конторі і загрібав платню аж восьмого розряду. Був він, зрозуміло, членом і спілки, і страхкаси, і Церобкоопа; взагалі все як слід. І от трапилась з цим парубком одного разу біда: вмерла в Казані тітка його двоюрідна; чи сердита вона була на племінника, чи що, а тільки залишила, стерва, нашому Іванові спадщину — тисяч так на сто. І пішли від тієї спадщини самі тобі непріємності. Перш за все,— з посади його турнули. І в місцком бідолага бігав, і в охорону праці жалівся; куди тобі — викинули й усе тут. А далі — гірше: зі спілки попрохали. На колінах в окрвідділі стояв хлопчисько: „Як же, — каже, — мені без спілки тепер жити, братці. З 17-го року ж я у ній". Ну, а президія заплакала, звичайно, в повному своєму складі — шкода хлопця, та й каже: „Не од нас це залежить, братику, а тільки по конституції, ви тепер на манір „елемента" будете".

А тут і Церобкооп не дрімав: чим, думає, я гірше, і викреслив хлопчака з списку членів.

Ні живий, ні мертвий прибіг Ваня додому, а тут йому свіжа неприємність: Стоїть господар будинку на дверях і посміхається. Дозвольте — каже — Іване Максимовичу, з вас за кватирю одержати: вступних, каже, п'ять тисяч, та ще за п'ятьдесят два роки вперед.— Як же це?! — мало не сів на підлогу хлопець.— а ку... ку... батура?! — Забувай про неї, матінко — сміється.— Ти тепер такий же нетрудящий, як і я.

— Ах, ось воно що!—заревів Ванюша.— Ну добре! Я знаю, що мені тепер робити.

Схопив він мішок з грішми та й на Миколаївський майдан. Став біля церкви й ну просити людей; як жебрак: „Пожалійте нещасного бідолагу. Візьміть хоч один червінець, христа ради".—Але ж безжалісні люди проходили, навіть не помічаючи його; тільки один старий чоловік глянув на червінця й зашкутильгав далі, кажучи: „Не инакше, як липовий. Ще в розшук попадеш".

— Коли це так,— вирішив Ванька,— хай краще смерть.— І забравшися в темний провулок, він отруївся чайною ковбасою.

Діти! Ніколи не заздріть багатству. А коли воно до вас припре несподівано, поклопочіться аби швидче зіпхнути його першому стрічному, ну хоча б... мені, наприклад.

Сергій Чмельов

ВЕСНЯНЕ

ВІН

Як любо ранньою весною:
Струмочки. Сонце. Гай шумить.
І десь з країни осяйної
Табун співців до нас летить...

Чи підеш, серденько, зі мною
В широкий світ — красі служить?

В серпанках казки чарівної,
Що нам краса життя несе—
З тобою я, а ти — зі мною,
Ми переможем лихо все:

Ні гай не змочить нас росою,
Ні буря нас не потрясе...

Вперед ми вирушим весною—
Нам урагани не страшні!
Ходім же, серденько, зі мною
В краї квітчасті, чарівні,

Та будь зорею провідною
В житті захмаренім мені!..

ВОНА

Аби — третина основної
Твоєї повної платні,
Та без судів, щоб без крутні,—
То й можеш, хлопче, йти зі мною...

Чого ж ти дивишся совою?
Ну? Чуєш? Згода? Так, чи ні??

А. Д.

ДУМКИ Й ДУМОЧКИ

● Балакучий доповідач подібний до писаки, якому платять за рядок.

● П'яний подібний до богів: він все може.

● Терпіння людини пізнається в поліклініці.

● Наука, безумовно, корисна; згадай: чи міг би ти підчистити книжку ЦРК, коли б був неписьменний.

● Для сну вибирай більш підходяще місце, аніж загальні збори.

● Не вітатися з головою житлокоопу може тільки той, чия квартиря не потрібує ремонту.

● Чим гірше масло — тим солодше посмішка його продавця.

● Коли б ціни знижувались скрізь так охоче, як про це говорять та пишуть, то крам вже давно відпускався споживачу задарма.

● На КРК надійся, а директору догоджай.

● При порожній касі легко бути чесним.

● І Держвидав може видаги хорошу книжку.

● Винахідник, що намагається пристроїти свій винахід, подібний до блукаючої норки: ходить, ходить і все без толку.

● Кіно даремно називають „німим": воно часто кричить про бездарність своїх керовників.

С. Ч.

Дзеркалом

ЯКИЙ ЖЕ ЦЕ БЮРОКРАТИЗМ

2 березня до нач. моб. відділу Південних залізниць гр. шенка приїхав дежурний станції Миновки і простояв під зве цілий день. Ярошенко не прийняв його.

Ну й що з того? Простояв — значить не було з сидіти, або лежати. От як би управління залізниць хоч про поганенького стільця, або про невеличке ліжко для відвідувачів, тоді б усе було гаразд.

А бюрократизму тут нема. Правда ж, гр. Ярош.

СІМЕЙНА ХРОНІКА

Газети обурюються. Помилуйте,— кричать.— Що це биться:

В Макіївському рудоуправлінні служить 15 чоловіка родичів, на Горлівській рудні № 1—шість родичів, на гурал № 2 (ст. Карлівка)—дядя й два племінники і т. д., і т.

А чого, власне, обурюватись? І що взагалі цікавого таких коротеньких газетних інформацій. Газету прочитаю і забудуть. От як би знайшовся який-небудь радянські Аксаков*), щоб вшкварив „Сімейну хроніку", том так на чотири. І ми б прочитали і нащадки наші ласув лися б. А матеріяльчики є. На думку „Ч. П." саме підх дящий момент для РСІ виявити свій літературний хист.

ЗАДАЧА

Хто не дбає про поліпшення долі низового радянсько робітника? Озвавсь на це статтею „До поліпшення побу низового агронома" журнал „Український Агроном", к № 2—3, 1928 рік, де дослівно читаємо:

Агроном—замкнутий спеціяліст, агроном не в силі розіб тися в низці питань загально-освітнього напрямку, агров иноді технічно логічно й політично не досить підготовлена л дина, агроном незнайомий з літературою, агроном немов с вол дикуна з дипломом у кишені...

Причина цього така: майже ввесь контингент агрономів— виходці із селян, яких до школи ніхто не виховув і на як виховавчий вплив сем'ї, звичайно, не міг відбитися.

Цікаво, яка сем'я виховала автора статті т. М. Кінш „Ч. П." гадає, що не инакше як сильно аристократична, а за статтею прекрасно вихованого автора виходить, що „в ходців із селян" не можна пускати в агрономи.

От задача? Таке — хоч розводь на Україні якусь иншу породу замісць селян, а то залишимось без агрономів.

ПРОГРЕС

Збори членів кооперативу в с. Лідному Харк. району запросили на посаду закупщика краму приватнього крамаря Лузанова.

Через два дні після цієї події другий приватник того ж села Овдієнко подав до сільради таку заяву:

Настоящим прыдлагаю Свои услуги о службе Председателя если будет доплата жалованння окромя райисполкомовского.
За службу и отчетливость ручаюсь.

Отаке: один крамар у кооперації, другий сільрадою хоче керувати. Товариші лідяне! Припиніть зразу такі „видвиженія", а то завтра піп полізе в зави культвідділу, а знахар районним лікарем попроситься.

ПЕРЕДВЕЛИКОДНІ НАСТРОЇ

Цієї ночи злодії викрали з Трьохсвятительской церкви речі релігійного культу

(З газет)

Ширмач Федько Мармиза
Натягне великодню ризу,
Скокар—Данько Булавка
Надіне хрест та камілавку,
Ширмачка—Сонька Лиса
Нарядить чашу й антимінса
І, випивши по чарці кожен,
Почнуть служити службу божу—
Лунатиме аж до небес:
„Христос на Лопані воскрес".

Альфа

*) Російський письменник, що написав „Семейную хронику Багровых".

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Видає —„Робітнича газета Пролетар" і ДВУ

Упрліт № 37/ж. Друга друкарня і фотоцинкографія Видавництва „Пролетарий". Замовл. № 342. Тираж 12. 000

ЗАСІВНА КАМПАНІЯ

Мал. Л. Каплана

Обиватель сіє паніку

Бюрократ сіє циркуляри

Чемберлен сіє наклепи на СРСР

Цей сіє те, що треба